



OROSHÁZI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

XIII. évfolyam 2. szám

2016. augusztus 20.

Légy áldott, Szent István király!

Esztergomban született 969-975 körül. Vajk volt a születési neve. Géza fejedelem és Sarolta fia. Mai ismereteink szerint nem fölserdülve, hanem kisgyermekként keresztelte meg az apja udvarában térítő püspökök egyike, kinek személyéről bizonyosat nem tudunk, a hagyomány szerint Szent Adalbert. A keresztségben István az első vértanú diakónus nevét kapta, hogy a vértanúságig kitartson a hitben. Nyugat-európai szellemben nevelték, elsajátította a latin nyelvi és irodalmi ismereteket. 996-ban feleségül vette (Boldog) Gizella bajor hercegnőt, a későbbi II. (Civakodó) Henrik (uralkodott: 1002-24) leányát. 997-ben apja halálakor lépett a fejedelmi székbe. Azonnal szembekerült saját lázadó uraival, s részben családjának tagjaival is, akik a Bizánccal szemben a római katolikus kereszténységre támaszkodó államszervezést és a nyugati mintájú egyenesági trónöröklődést éppúgy kifogásolták, mint a házassága révén is erősödő német birodalmi kapcsolatokat.

997-ben István az Árpád-család legidősebb, a régi öröklési rend szerinti trónkövetelő tagjával, Koppány somogyi tartományúrral vívott csatát Veszprémnél. Az országba hívott Vecelin német lovag és társai katonai segítségével győzött. 1003: anyjának testvérét, az erdélyi Gyulát, a bizánci kereszttség követőjét fosztotta meg hatalmától, 1028 körül a Maros vidék ura, a Bizánccal keresztelkedett Ajtony ellenséges uralmának vetett véget. Házassága révén István jó kapcsolatba került az európai uralkodóházakkal: a szász eredetű Liudolf uralkodóházzal, III. Ottó (uralkodott: 983-1002) német-római császárral.

István a pápától kért a maga számára koronát, s 1000. XII. 25: a II. Szilveszter pápától (uralkodott 999-1003) kapott koronával és az apostoli egyházszervezés jogával (főkegyúri jog) királlyá koronáztatta magát anélkül, hogy a német-róm. birodalommal (a cseh és lengyel példával ellentétben) hűbéri viszonyba került volna. Független politikusként szövetséges jóviszonyban volt II. (Bolgárölő) Baszileiosz bizánci császárral (uralkodott 976-1025) is, akit személyesen hadba szállva 1014 körül és 1018-ban, két ízben is támogatott bolgárellenes harcában. Ezzel megerősítette és biztosította Magyarország déli határvidékét. 1018 körül szerencsésen harcolt a Felvidéken, (Vitéz) Boleszláv lengyel fejedelem hatalmi törekvéseit is elhárítva. A német birodalommal sógora, II. (Szent) Henrik császár uralkodása (1002-24) alatt került különösen jó viszonyba.

1030-ban ennek utóda, II. Konrád (uralkodott 1024-39) támadást kísérelt meg a nyugati határszélen, melyet István visszavert, Konrád seregét megsemmisítette, és a német Ostmark területre behatolva Bécset is elfoglalta.

Belpolitikájában és államszervező munkájában erélyes és bátor



volt. A 11. század végi életírói ruházták föl az „apostoli” jelzővel, mert mint az apostolok, előzmények nélkül, s az Apostoli Szentzéssel együttműködve teremtette meg Magyarország egyházszervezetét. A püspökségek és vármegyék szervezetét 1000 körül hozta létre.

Szent István alapította; 1000: Esztergom, 1002: Kalocsa érsekségét, 1000: Veszprém, 1009: Győr és Pécs, Eger, 1009 körül Erdély, 1030: Csanád, valamint Vác püspökségeit.

A plébániák alapjait is megeremtette, amikor elrendelte, hogy minden 10 falu építsen templomot.

Két törvénykönyve maradt fenn, ezek tanúsága szerint frankbajor mintára alkotta meg törvényei nagy részét, kiegészítve és módosítva helyenként a sajátos, helyi viszonyokra.

folytatás a 3. oldalon

Dr. Kisházi-Kovács László búcsúi – aranymisés – beszéde

Templomunk búcsúünnepét (Jézus Szíve) az idén június 4-én, szombaton tartottuk.

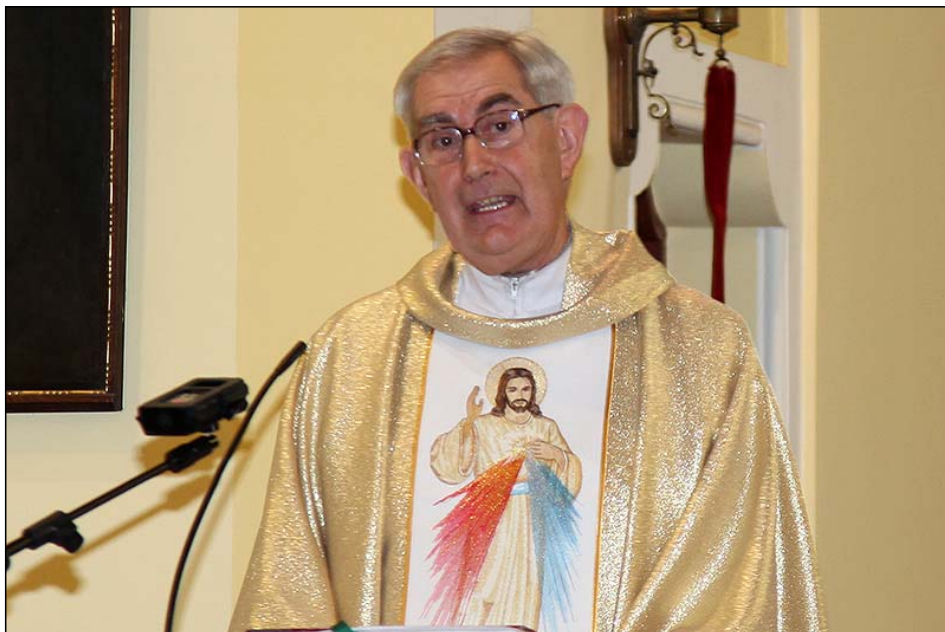
Ünnepünket az tette még emlékezetesebbé, hogy az orosházi Dr. Kisházi-Kovács László szatymazi plébános volt ünnepünk főpapja, aki itthon, Orosházán tartotta aranymiséjét, azaz adott hálát Istennek 50 éves papi szolgálatáért. Dr. Kisházi-Kovács László ünnepi beszéde:

Orosházi Isten népe, Szeretteim!

Talán a leghíresebb festő sem tudná lefesteni ezerszínű palettájáról, hogy milyen és mennyi érzés kavarg most bennem, amikor itt, gyerekkorom templomában, az újmisés oltáron mutathatom be aranymisémet, és adhatok hálát az Úristennek papi életem 50 éves jubileumáért. Jézus szívének hálát adni, akinek lábainál kialakult a papi hivatásom, és fejlődött, egészen a papszentelésig.

Papi szívem minden melegével köszöneteket benneteket!

Eszembe jut az édes otthon, ahonnan nagyon sokszor jöttünk ide templomba, hiszen egész családunk vallásos volt. Drága jó Apám fogadalmat tett: ha haza kerül az orosz hadifogságból, egyetlen vasárnapi szentmisét sem fog elmulasztani. És ezt sikerült neki még a halála előtti vasárnapon is. Milyen csodálatos tényleg az otthonnak az édes emléke. És eszembe jut az a kaland is, amikor 1956-ban, testvéremmel kora hajnalban igyekeztünk rorátéra. És ott álltak a Táncsics utcán a régi gabonapiac téren az orosz tankok. És amikor elhaladtunk, a csövet felénk irányították, de nem zavartattuk magunkat, Jézus Szíve vonzása erősebb volt, mint a félelem. A távoli múltból eszembe jutnak a csodálatos hangulatú júniusi litániák. A Jézus Szíve litániák, amelyeken akkor két papnövendék is részt vett. És én vágyakozva néztem őket: majd én is ilyen leszek. Talán csak a kamaszgyerekek egy kósza gondolata volt ez akkor, pedig már Jézus kopogtatott a szívemen. Aztán eszembe jutnak a mély értelmű lelkigyakorlatok, a felemelő tömjénfüstös ünnepségek, azok a csodálatos ünnepek, amelyeket Mátaí apát úr olyan lelkipásztori érzéssel tudott megszervezni. Ez mind-mind egy-egy tüzes „csókja” volt a Mesternek, aki hívott engem a papi hivatásra. A jószemű plébános észrevette irányultságomat, és olyan könyveket adott a kezembe, amely segítette a papi hivatást. Többek között adott egy olyan kalandos regényt - tulajdonképpen regény volt -, amelyben egy derék fiatalember elhatározta, hogy elmegy missziópapnak. Ez a könyv nagyon tetszett nekem, az a bátorság, hogy nem zavartatta magát



semmitől, az a nagylelkűség, ahogy odaadta magát Krisztus nyájának a szolgálatára. S amikor eljutottam oda, hogy fölszentelték ezt a fiatalembert, és kiment Afrikába missziósra, akkor végig kísérhettem egy pap munkanapját és láthattam, hogy mennyi jót tehet az emberekkel egy pap. És milyen szüksége van az embereknek a pap munkájára. Érzelmeim felfokozódtak és majd szét-pattant a lelkem, mert az Úr kopogott már és azt mondta: „Én emberhalásszá teszek téged”. Valakinek el kellett mondani, pedig féltve őriztem a hivatásom titkát. S akkor szintén egy rorátén, 1958-ban bementem – meg is tudom mutatni – ebbe a gyóntatószékbe, ahol a jó Kaposi atya gyóntatott. Derék ember volt, börtönviselt ember, akit az ÁVO-sok úgy megverték, hogy elvesztette a hallását. S bementem hozzá: „Atya! Én úgy szeretnék pap lenni!” S a jó öreg pap beszélt nekem a papi hivatásról. Anynyi maradt meg bennem, hogy azt mondta: „Fiam! Szép pálya, de nehéz pálya.” És én boldogan jöttem ki, hogy végre sikerült a feszültségemet feloldani, valakivel megosztani ezt a nagy titkot, és végül is megőrizni a szívemben.

Valójában Testvéreim, ki a katolikus pap? Népének gyermeke, az emberek jótevője. Úgy néznek ránk, mintha rózsafán születtünk volna, vagy egyenest az égből pottyantunk volna alá. Pedig az a csodálatos, hogy bennünket is édesanya szült, édesanya ringatott és az a katolikus pap is gyerekkorában olyan haszontalan kölyök volt, mint a többi. Mert pap vagy a te gyermeked lesz, vagy a te unokád lesz, vagy nem lesz pap.

Testvéreim! Generációknak azért érdemes élni, hogy azon a családfán egyszer kivirágozzon egy papi hivatás. Mert nagy

méltóság és nagy tisztelet az egész családdal szemben, ha az Úristen abból a családból választ munkatársat magának. Ki a katolikus pap? Isten és az emberi lelkeknek a szerelmese. Krisztus nevében jár az emberek között, a földi érdekeken fölül emelkedve az egy szükségest választotta. Az örökkévalóságért, és a lelkek üdvösségéért dolgozik. Istent szereti és Istenért az embereket. Xavéri Szent Ferenc jelmondatával járja a világot: *Da mihi Domine animas, cetera tolle!* - Adjál nekem Uram lelkeket, és minden mást vedd el tőlem! Mert a Krisztus drága vérében megváltott lelkek vannak rá bízva, hogy Krisztus aklában az üdvösségre terelje őket. Ó, milyen szép, ó, milyen fenséges, ó, milyen csodálatos Testvéreim a papi hivatás: Jézus kezével emeli fel az elcsúszottakat, oldozza fel a bűnösöket, törli le a könnyeket, Jézus szájával vigasztalja a szomorkodókat. És amikor a betegség mellett a pap megszólal, amikor már a tudomány azt mondja, hogy nincs tovább, vége az életnek, a pap még ott is tud vigasztaló szavakat mondani. Vagy a koporsó mellett rámutat a feltámadt Krisztusra és beszél a feltámadásról és azok a gyászolók ismét tudnak hinni, ismét tudnak remélni.

Mekkora hálát kell adnom az Istennek, hogy ebben a csodálatos hivatásban tölthettem el életemet, tölthettem el életemből 50 esztendő. Valóban, milyen csodálatos dolog papnak lenni! Egy aggodalma van testvéreim, az aranymisésnek: hogy lesz-e majd fiatalembert, aki fölveszi a kelyhet, ha kiesik a kezünk közül? Meghallják-e ebben a zűrzavaros mai világban az Isten hívó szavát? Mert könnyű belátni, hogyha minden ember Krisztusra hallgatna, vagyis vasárnaponként itt lenne a közösségi istentisztelet, szeretnék egymást az emberek, hű-

ségben élne a házastársak, a vallás tanítása szerint nevelnék a gyermekeket, az emberek nem lopnának, és nem sikkasztanának, becsülettel dolgoznának, akkor nem csak az örökkévalóság lenne szép nekünk, hanem a földi élet is. Ezért fogjunk össze és könyörögjünk a Főpásztorhoz, Jézushoz! Imádkozzunk naponként új papi hivatásokért! Mert a pap drága jó testvéreim, rengeteg elfogadott áldozatból és rengeteg imádságból áll. És én hiszem, ha mi összefogunk és megígérjük Jézusnak, hogy minden imánkhoz hozzáfűzzük ezután: Uram, tégy munkásokat, küldj munkásokat a Te aratásodba! Ne hagyd árván a te nyájadat! Akkor az Úr ránéz a mi nagy szükségünkre irgalmas szemével és lesznek áldozatos ifjak, mindig lesznek lelkes leviták, akik az Isten ügyéért föláldozzák életüket és boldog lesz a mi népünk itt és az örökkévalóságban is. Ámen.

Dr. Kisházi-Kovács László rövid életrajza



Dr. Kisházi-Kovács László 1943. május 16-án született Szegeden, értelmiségi családból. Édesapja, Békés Megyében több helyen volt állatorvos. Elemi iskoláit Tótkomlóson, gimnáziumi tanulmányait az Orosházi Táncsics Mihály Gimnáziumban végezte.

1961-ben a Szegedi Hittudományi Főiskola hallgatója lett, 1966. április 11-én szentelték pappá a szegedi Székesegyházban. Több helyen volt segédle-

kész. Tanulmányait tovább folytatta a Budapesti Hittudományi Akadémián, ahol 1972-ben a középkor – újkor tanszéken benyújtott disszertációjával doktori fokozatot szerzett.

Dolgozata 1995-ben könyv alakban megjelent a Szent Gellért Kiadónál: „A debreceni Szent Anna plébánia története” címmel. A ferencesek debreceni történetét is feldolgozta: „Debrecen ferences plébániái a XX. században” című művében.

1974-től 1976-ig, mint római ösztöndíjas, a Pápai Lateráni Egyetem kánonjogi fakultásán tanult, ahol dicséretben részesítették két szemináriumi dolgozatát, melyet „Cosienza e azione” valamint „Frequenza delle confessione al concilio di Trento” címmel írt. Az egyetemen, kánonjogból licenciátusi fokozatot szerzett.

Hazatérve 1976-ban Dr. Udvardy József püspök titkára lett és az „egyházi közigazgatás és irodavezetés” óraadó tanára a Hittudományi Főiskolán, melynek jegyzetét is elkészítette.

1986. szeptember 1-től átvette a kánonjog tanítását. Több egyházi jogi jegyzetet is írt.

Érdeklődése a jogtörténeti kérdések felé fordult, megírta „A városi kegyuraság Szegeden” című könyvét.

Püspöki irodaigazgató, a Szeged-Csanádi Püspöki Bíróság előadója, és mint docens előadó a Szegedi Hittudományi Főiskolán.

Nagy érdeme, hogy Szeged-Szentmihályon templomot építtetett.

Jelenleg Szatymaz községben szolgál.

Légy áldott, Szent István király!

folytatás az 1. oldalról

Elsőnek István veretett pénzt Magyarországon: igen jó minőségű, messze földön elismert ezüstdénárokat hozott forgalomba Selmezbánya pénzverő műhelyének megszervezésével.

Az idegeneket, **ha a letelepülés és békés beilleszkedés szándékával jöttek**, szívesen látta, sőt hívta, különösen a római katolikus hit terjesztésében működő papokat, szerzeteseket és a templomok építésében közreműködő, főként itáliai kézműveseket.

Zarándokházakat alapított Rómában, Ravennában, Konstantinápolyban és Jeruzsálemben (Szent István zarándokház, Jeruzsálem, Róma). 1018 körül lehetővé tette, hogy Magyarországon keresztül új, biztonságos szentföldi zarándokút jöhessen létre, jelentős pénzadományokkal segítette a jeruzsálemi Szent Sír-templom és két kolostor újjáépítését. Székhelyén, Esztergomban, a várossá alakuló Veszprémben és a királyi temetkezőhellyé és törvénylátó helyé váló Székesfehérváron nagyarányú templom- illetve bazilika építkezéseket kezdett.

Apjával ellentétben István a római katolikus hitet nemcsak politikai meggyőződésből, de belső átélésből is terjesztette, lelki életét a legendákban föllelhető nyomok szerint misztikus fokon élte. Erélyes, komoly egyénisége nem nélkülözte a bőkezűség és irgalmas gondoskodás motívumait. Fiának és örökösének, Szent Imre hercegnek Intelmeket szerkesztett, melynek műfaja, bensőséges hangja Európában egyedülálló. Levelezett Szent Odilo clunyi apáttal. Már ifjúságában kiváló egyházi műveltségű és szentéletű személyiségekkel érintkezett. Lelkiekben és politikai érlelődése szempontjából is nagy hatással volt rá Szent Adalbert püspök, akit a hagyomány nevelőjeként tart számon, bár az újabb kutatások szerint csak István felnőtté válása idején tartózkodott rövid ideig Magyarországon. Adalbert tanítványai (pl. a későbbi érsek, Radla-Sebestyén) munkatársai lettek az egyház megszervezésében. Az Itáliából 1026-ban érkezett Szent Gellért István fiának, Imrének nevelője is volt, s a Pannonhalmán megismert, bencés Szent Mór István Pécs püspökévé tette.

Szentéletű volt István felesége, Gizella is, a templomok, kolostorok alapításában társa, s fia, Imre is, akit Istvánnal együtt avattak szentté.

A hagyomány István nővére, Ágota leányként ismeri Skóciai Szent Margitot.

Miután fiát korán elvesztve közvetlen örökös nélkül maradt, az Árpád-család uralmával elégedetlen tagjai unokaöccse, Vazul vezetésével 1031 után összeesküvést szőttek meggyilkolására. István a kísérletet elfojtotta, Vazult megvakíttatta. Utódául nővére és a korán elhunyt velencei dózse, Orseolo Ottó fiát, az udvarában nevelkedett Pétert jelölte meg.

Halálát közeledni érezvén, életművét, a keresztény Magyarországot 1038. augusztus 15-én Szűz Mária pártfogásába ajánlotta.

Székesfehérváron, az általa emelt bazilikában temették el. A kőszarkofágon lelkének csecsemőként való mennybevitelére (Mária halálánál megszokott motívum) látható. A sírjánál történt gyógyulások után Szent László király Róma jóváhagyásával 1083. augusztus 20-án a hazai püspökök tanácsával egyetértésben a szentek sorába iktatta.

Halála napja: 1038. augusztus 15.

Ünnepe Magyarországon augusztus 20. - nem halálának, hanem az ereklyék fölemelésének (1083) napja.

(Katolikus Lexikon)

A MEGSZENTELT ÉLET III.

Puskely Mária Kordia S.S.N.D. nővér szerint a szerzetesek azok a megszentelt életállapotú férfiak és nők, akik meghatározott szabályok szerint, a hármass evangéliumi tanácsra (tisztaság, szegénység, engedelmisség) tett fogadalom alapján rendezik be életüket.

Isten iránti tiszteletüket, imával és embertársaikban Krisztust szolgálva fejezik ki. (Szent Benedek: Imádkozzál és dolgozol...)

A hivatásra való meghívás célja nem az életszentség könnyűelérése, hanem

- dolgozni Isten Országáért
- Egyház tökéletesítéséért kötelezik el magukat
- lelki dinamizmussal, lendülettel kell tevékenykedniük
- a szűkebb ösvényen kell haladniuk
- legfőbb tevékenységük „Szeress teljes szívedből!”
- a három evangéliumi tanács – melyben legtöbbet vét az ember – megélésének példája, Mária és Krisztus, őket kell követni
- megtartásához sajátos alkalmasság, karizma szükséges. Ez Isten ajándéka és nem az egyén akarata (az is kell!).
- a szerzetesi élet Isten ingyenes ajándékára adott „teljes és feltétlen” válasz. (VI. Pál pápa). Ez Isten választása, fogadalomban lemondani minden akadályról, testvérek közösségének választása; teljes önfelajánlás Istennek.
- a szerzetesi élet Istennel, Jézussal és a Szentlélekkel való eleven kapcsolat. Tehát Szentháromság-központú. Isten szeretete teszi őket szerzetessé, Őt

akarják viszonsszeretni. Ha nem ezt az Isten-élményt táplálja magában, akkor a szíve üresen marad és kísértést kap, másban vigasztalódni.

- fontos, hogy a kezdeményező maga az Isten, aki Lelke által működik bennünk.
- a három isteni erény gyakorlásával működik jól életünk: hit (ki vezeti?); remény (kire irányulnak vágyaik?); szeretet (ki tölti be szívüket?)

II. János Pál pápa három dolgot jelölt ki a tökéletesedésünk útjára:

1. Ima, párbeszéd Istennel, mely alapja és végső célja a földi haza építésének.
2. Tanúságtétel Istenre központosított életünkkel.
3. Tanúk is legyenek – úgy éljenek, ahogy élniük kell! Csak akkor – és igazán – szerzetes valaki, ha szemlélődik és tevékenykedik is.

Miről kell tanúságot tenniük?

1. Isten abszolút elsőségéről
2. Egyházban élő Krisztusról
3. állandóan működő Szentlélekről
4. Isten Országáról, mely köztünk van
5. az Egyházzal, mely nem test- és vér- szerinti család, hanem, amit a hit, remény, szeretet tart össze
6. a „Kereszt” és a „Halál” termékenységéről

Ferenc pápa, aki maga is szerzetes (jeszuita) egészen új színt adott a szigorú életnek, „... ahol megszentelt személyek vannak, ott mindig öröm van.”

Olyan prófétai tehetségeknek kell lenni-

ük, akik felélesztik a világot. A mindennapi munkájuk mellett megélik a hűséget és számot adnak a bennük élő örömről. Nincs életszentség szomorúságban, vallja a Szentatyá.

Cél:

- merjenek evangéliumi döntéseket hozni
- megújulási törekvéseik legyenek gyümölcsözőek
- legyenek termékenyek az örömdzésben

A hivatás – Ferenc pápa szerint – válasz egy szeretetteljes hívásra. Jézus Krisztus ilyenkor beenged bennünket az ő nyugalmaiba, új életet kínál, melynek lényege az örömhír megjelenítése.

„Háromidejű” emberré válnak – feladatuk:

- a múlt - ígérete
- a jelen - szemlélése
- a jövő - útjainak megjelölése.

El kell vinni - az emberekhez - Isten ölelését, gyengédségét és társul kell szegődni melléjük!

A Tihanyi Apátságban, arany miséjére készülő atya így nyilatkozott: „... meg kell becsülni az életet! Mi nem mondunk le a világról, hanem más életformát vállalunk, teremtett világ rendjének elfogadását pillanatnyi érdekeink helyett. A béke a rendezettségéből és az Égre tekintés nyugalmaiból van a lelkünkben és a szerzetes közösségben is.”

Formanné Nagy Emília
Szalézi munkatárs

ÚRNAPJA TEMPLOMUNKBAN



Ne félj!

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy.” Iz 43:1

Akkor mégis mitől félünk?

Sok mindentől..., ám a legtöbb félelem mögött – legyen az testi vagy lelki eredetű – a haláltól való félelem rejtőzik, valamint a napjainkban fokozódó ősi félelem, amely mögött az ismeretlen (múlt, jelen, jövő) bújik meg. Mindenkinek lehetnek, vannak is egyéni aggódásai, ha megvizsgáljuk önmagunkat – az egónkat – tapasztalhatjuk, hogy egyediségünk, érzelmvilágunk befolyásoló tényezők lehetnek.

Sokszor a félelem, aggodás olyan fókú, hogy pszichológushoz kell fordulni, mert a tünetek segítő beavatkozást, gyógykezelést igényelnek.

Felmerül a kérdés: mit tehetünk emberi erőből magunkért? Roppant nehéz feladat!...

Egy dolgot leszögezhetünk, mielőtt néhány példát megvizsgálunk, a teremtett világban nemcsak a gravitáció, valamint az összes fizikai tudományos törvény létezik, hanem etikai rend is be van építve életünkbe, s aki ezt áthágja, éppúgy összetöri magát, mintha valaki fejjel megy a falnak. Mondhatjuk bátran: „Vigyázz, itt rend van!” Ha megrohanunk is időnként félelmek, de Valaki felé nézünk, Őt komolyan vesszük, védelmet kapunk. Istenünk jósága, bölcsessége, irgalma van mindenkiben. Ő csak olyat hoz utunkba, aminek értelme van. Ezt megtapasztalhatjuk, amikor megérint kegyelme és felfogjuk, hogy ne féljünk, mindig szeretve vagyunk.

A mai ember leggyakoribb félelmei:

- testi bántalmak: betegségek, gyógykezelések, fájdalmak, bal-esetek
- kozmosz erői: orkán, földrengés, természeti csapások
- korunk keservei: létbizonytalanság, állásvesztés, terrortámadás, erőszak, ideges rohanás, kollektív „civilizációs” feszültség...

...és még szinte sorolhatatlan sok egyéb, amelyekről didergés járhatja át lelkünket.

A félelem leggyakoribb tünetei: nyugtalanság, remegés, elsápadás, ve-rejtékezés, szívdobogás, vérnyomás emelkedés, torokszárazság, köhögés...

A tartós félelem szervi betegséget is okozhat.

Sokszor mi csak a negatívumokat látjuk a félelemben, PEDIG ez nem csak gátolhat, megbéníthat, visszahúzhat, hanem aktivitásra is készíthet, küzde-

lemre ösztönözhet. (Új Ember 2013.)

Pillantsunk bele olyan látásmóddal is a félelemben, amelynek bár erőteljes negatív kicsengése van, ám önvédő reakció is lehet, a túlélés feltétele.

Lehet eredményorientált!

Ha jobban elemezzük: kifinomult formában is meg tud jelenni, azaz „ő” is alkalmazkodott a civilizációs viselkedéshez.

Ily módon válhatunk félelemmel teli életünkben mi is a másikkal szemben bizalmatlanná, kritikussá, bizonyítani akaróvá, azaz leszűkítjük életterületet, hogy minél kevesebb csatlódás érhesen.

A félelemmel teli élet retteg az egyedüllétől, gyakran társfüggővé lesz – mindegy milyen a kapocs – csak ne kelljen szembesülnie önmagával. Szereti a zajt, ezért inkább bekapcsolja a TV-t, rádiót, zenét, csak szóljon valami, akkor a belső félelem nem kiabál anynyira.

A félelem – van úgy – hogy a múltba menekül, mert ott nagyon jó volt valami, vagy a bizonytalan jövőbe vágyik a nem tetsző jelenből.

A féltő ember tünetei szemmel láthatóak: körömrágás, hajtekergetés, egyéb kényszeres mozdulatok, amire mondjuk, hogy „ez az ember zavarban van”. Viselkedésformában is van ellentétpár: „bocs, hogy élek” vagy agresszivitás.

A félelem kemény ellenfele a hitnek is. Példa erre Szent Péter tagadása, aki háromszor tagadta meg az Úr Jézust félelmében „nem ismerem őt” mondatával. Nem véletlenül kérdezte Jézus háromszor Pétertől, hogy „szeretsz-e engem”, aki háromszor válaszolta „szerelek Uram”.

Nekünk is feladatott a kérdés „szeretjük-e az Úr Jézust?” – ugyanis „A szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, amely gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett teljes a szeretetben.” 1 Ján. 4:18

Megnyugodhatunk Ővele, Őbenne, aki az Általa adott világ szépségeire kíván ráébreszteni bennünket és elvezetni az Örök Élethez.

Kérjük Mindenhatónkat, hogy a Jozsue 1:9-ben írottak kísérjék életünket: „Légy bátor és erős. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened az Úr mindenütt, amerre csak jársz.”

Dr. Bertók Éva

Hamarosan indul a Katolikus Rádió Orosházán

Közel kétéves pályázati eljárás eredményeképpen nemrég Orosházán nyert frekvenciát rádióink, ami a 20. URH adóállomásunk lesz.

Ezzel megkezdjük a hálózatiépítést a déli régióban is. Az új adó várhatóan szeptember végén szólal meg és kb. 30-40 km-es vételkörzetben biztosítja majd műsorunk hallgathatóságát a 88,6 MHz-es URH frekvencián. A város és közvetlen környékéről minden hétköznap helyi tudósítók fognak jelentkezni, így a helyi hírek, érdekességek, események is megjelennek a műsorban. Az adó elindítását követően a Magyar Katolikus Rádió vételkörzetében élők száma már megközelíti a 4 millió főt.

Természetesen tovább dolgozunk azon, hogy az alföldi régióban is minél gyorsabban és minél több ember számára legyen elérhető az Örömhír.



Elkezdődött a szentetrónyai templom felújítása

Augusztus 1-jén elkezdődött a szentetrónyai templom felújítása.

Az alul, felül ázó templomot teljesen fel kell újítani: tetőjavítás, esőcsatorna javítás, csapadékvíz elvezetés, fal átvágás és szigetelés, vakolatleverés és pótlás, festés, mázolás, új burkolat készítés.

A felújítás pályázati pénzből, önkormányzati támogatásból készül.

Sajnos, még nincs meg minden szükséges munkára a fedezet. Bízunk az Isteni Gondviselésben és a jószándékú emberek segítségével!

Az Eötvös József Katolikus Általános Iskola hittantábora Bodrogkisfaludon

A színes programokban bővelkedő 6 napos együttlétnek a to-kaji hegy lábainál elterülő Bodrogkisfalud adott otthont. Célunk a szeretetkapcsolatok építése volt önmagunk, embertársaink és Isten felé. Szent Erzsébet életének, lényének közelebbi megismerése és az irgalmas szamaritánus példája vezetett minket ezen az úton.

A tábor kereteit közösen megbeszélt napirendünk és a szerző-désbe foglalt és mindenki által elfogadott szabályaink adták. Így alkalmunk volt vidám és játékos reggeli tornákon való részvételre, közös étkezéseink élményszerű megélésére, olvasással és pihenéssel eltöltött csendes pihenőkre, napjaink közös értékelésére, egyéni és közösségi tapasztalataink megosztására és elmélyült imádságra is. Minden este kihúztuk a következő napi védencünk nevét, akit ör-angyalként kísérhettünk titkosan végig napján, meglephettük apró figyelmességekkel, leshettük kívánságait, üzenetekkel kedveskedhettünk neki az angyalfalon, mígnem este az „angyalok” a földre nem szálltak és már a következő napra ránk bízott személynek örülhettünk előre és törhettük a fejünket, hogyan tudnánk a kedvében járni. A tábor ideje alatt mindenkinek volt egy névre szóló borítéka, amibe apró szívet melengető, személyes üzeneteket rejtettünk, hogy mikor a tulajdonosa kinyitja a tábor után, akkor még egy utolsó utáni mosolyt csalhassunk az arcára. Minden napunkat az egyedi készítésű, ajándékba kapott naplókba jegyeztük le, hogy minden fontos élményünket így módon – naplónkat olvasgatva – újra és újra elő tudjuk majd hívni.

A szervezők tarsolyában lapuló programok, játékok fokozatosan bújtak elő: sárospataki várlátogatás, könyvtárlátogatás, pizzázás, várjászótérezés, Szent Erzsébet emlékház és templom megtekintése, lovaglás, motorozás, megjelenítés, mustkóstolással egybekötött pincelátogatás, a kádár- és a fafaragó mesterséggel való ismerkedés, tokaji fagyíz, hajókázás a Bodrogon, közös festés, pólóbatikolás, számháború, táncház, bográcsozás, vízi-pisztoly csata, nyíregyházi állatkerti látogatás.

A padlóképek igazi mélységet és bensőséges hangulatot kölcsönöztek a tábornak. Ezek a foglalkozások nyitottak voltak a falubeli-ek számára is, akik hála Istennek mindannyiszor megszólítottan és megérintődve távoztak. A képek alkalmat adtak, hogy tudatosítsuk, milyen egyediek, értékesek és fontosak vagyunk, hogy helyünk és feladatunk van a világban, aminek keresésében és teljesítésében egy olyan Isten segítségére számíthatunk, akihez mi mindig fordulhatunk, és aki sose fordul el tőlünk, akinek a szívében mindenkinek van biztos helye. Szülinaposunknak egy ünnepi álommegvalósító padlóképpel kedveskedtünk. Játékokkal bevezetett padlóképünk középpontjában egy tó volt egy aranszigettel, amin egy tündéri kislány élt. Az év egy napján, egy különleges napon az egész világ körülötte forgott, a legszebb álma valóra válhatott és minden kedvesség és figyelmesség felé áramlott. A forgós színes kendőkkel tarkított táncunkba szülinaposunk valóban beleszédült, álma megépítésével pedig sugárzó mosolyt csaltunk arcára, nem is beszélve a tavirózsa formájában vízre eresztett egyedi, felé áramló jókívánásainkról. A kép nem csak szemet gyönyörködtető, hanem szívet melengető is volt mindannyiunk számára.

Hálás köszönet mindenkinek, aki segítette a tábort: anyagi hozzájárulásával, a templomba elhelyezett adományokkal, jóindulatával, biztató, bátorító szavaival, befektetett idejével, energiájával, szeretetével és imáival. Hálás vagyok kollégáim támogató, érdeklődő, nyitott lelkületéért az iskolánkban, László atya segítőkészségéért és felém tanúsított bizalmáért.

Külön köszönöm Lukácsné Lengyel Katikának, hogy mindannyiunkat gazdagító jelenlétével örvendeztetett meg minket a táborban. Köszönöm Misi atyának, hogy az irgalmassághoz kapcsolódó gondolatait megosztotta és megélte velünk az együtt töltött napokban. Köszönöm Holz Áginak, hogy barátként és munkatársként nem csak szívesen, de örömmel is végezte - hol velem, hol helyettem - a szervezési és kivitelezési feladatokat.

Hálásak vagyunk szüleim irgalmas cselekedeteiért a táborunk alatt, különösen is vendégszeretetükért és gondoskodó jelenlétükért.

Hálával tölt el, hogy olyan tábor valósulhatott meg, amiben helye volt a rendnek, az önfeledt játéknak és az elmélyült imádságnak. Ez a tábor, ami mind a szervezőket, mind a résztvevőket örömmel töltött el és mindannyiunk épülését szolgálta.

Majoros Zsuzsanna
hittanár



Katolikus Karitasz tábor



„Vadócba rózsát oltott, hogy szebb legyen a Föld!”

Ezzel a gondolattal fogadtuk a 15 alsó tagozatos gyereket az egyhetes táborozásra. Emblémánk a szív, amelyet érzéskor megkaptak, nevüket ráírták és szívük fölé tűzték. Ez fontos, hogy nevemen szólíthassanak.

Köszöntő egy gondolat: a rohanó világunkban mennyire fontos a megállás bátorsága. De azt is lássák, hogy a VAKÁCIÓ nem a tétlenségről, hanem a testet, lelket frissítő, üdítő tevékenységről szól.

Elkészítettük a zászlónkat. Felirata: „Tárjátok ki szíveteket!” - Karitasz embléma - körben kis piros szívek, melyben a tábor résztvevői és segítői a nevüket írták, és ki-ki egy ujjának lenyomatát tette.

Heti elmélkedésünk témája: Ki vagy és milyen vagy Istenünk? Ki és milyen vagyok én?

Válasz: Ó a mi Atyánk! Én pedig egyedi teremtmény vagyok. Ennek a szemléltetésére készítettünk egy tablót, melyen Isten teremtmő, működtető, gondviselő, irányító, szerető tevékenysége került fel, napról napra. Megcsodálhatták a növényekben, állatokban, a nagy formagazdagságot, humorát...

Az egyedi teremtmény egy hársfa, melynek szív alakúak a levelei. Ezek kerültek - zöld színben - Isten adta jó tulajdonságok a hársfára, míg a rossz tulajdonságok sárga, barna színben a hársfa alá. Hiszen ezektől a tulajdonságainktól igyekszünk megszabadulni.

Hétfőn: kövek, sziklák, homok, vulkánok, a Nap, a szél, a víz csodálatos világában barangoltunk és próbáltuk Isten jelenlétét felfedezni.

Ebéd után Orosházával kapcsolatos mesék jelentették a lazulást.

Hazudós mese. Utána a máltai játszóterén próbáltuk ki a komoly ügyességet igénylő játékszereket. Uzsonna után a szülők érkezéséig, társasjáték, színezés, éneklés volt.

Kedden reggeli után a növények csodáival ismerkedtünk. Leveleket, virágokat, terméseket kellett felismerni.

Különös figyelmet fordítottunk a magvakra, melyek a természet hősei. Mit jelent az elvetett mag bátorsága? Hogy nem adja fel, el van szánva a tovább élésre! Mesével színesítettük: (Szépségverseny Húsvétkor a virágoknál.)

Az elmélkedést a Hóvirág imája és a Búzakalász imája zárta.

Utána torna következett: A part alatt, a part alatt gyermek mesét énekelve. Megelevenítettük az ének mondanivalóját!

Nagyon jól éreztük magunkat.

Az eső elállta után kimentünk a Főtérrre, futóversenyre. A focistáink nagy fölényrel nyertek, hiszen ők edzésben vannak.

Ebéd után: Az Oros-háza c. mese adott ellazulást, majd a „Legyetek jók, ha tudtok c. filmet vetítette Géza munkatársunk.

Szerda: Reggeli után az állatvilággal folytattuk az elmélkedésünket. Erről is készítették a gyerekek egy tablót melyen matricákkal, rajzokkal, vízi és szárazföldi állatokat mutattak be. Beszélgetésünk, csak néhányat vizsgáltunk: földigiliszta, méhek, hangyák, kígyók, skorpiók, bálnák, pillangók, sas, puma.

Isten fantáziáját, humorát, céllal való teremtést fedeztük fel.

Utána két csapatban verseny, vetélkedés következett. Fiú és lány csapatra osztottuk a résztvevőket. A feladatlapok sok, különböző nehézségű és érdekességű kérdést, rajzot tartalmaztak. (Hiányzó betűk, szókeresés, két rajz közti eltérések, útvesztő, labirintus, logikai, matematikai, helyesírási, titkosírás feladatokkal.) Itt a lányok voltak jobbak.

Ebéd után a „Harangos kút” története volt a pihentető, majd fagyizás a Pingvin cukrászdában, ahol kedvemenyvel kaphattuk a fagyit. Kis pihenés után irány a Máltai játszóter!

Délután az Eötvös téri iskola udvarán táblaképet készítettek a Talentum példabeszédből, Majoros Zsuzsanna hitoktató vezetésével.

Uzsonna után pihenés és hazaút a szülőkkel.

Csütörtökön: reggeli után a teremtés egy újabb csodájával, önmagunkkal az emberrel ismerkedtünk. Isteni gondviselést, ránk való odafigyelést, egyedi teremtményt, gondoltuk végig életünk néhány mozzanatán át. (Csontok kialakulása, szerepe, szemünk fénye, könnyeink, hajszálaink számontartása, az alvás fontossága.)

Mit vár cserébe Isten? Hogy legyünk a Föld sói, mécsesek legyünk, világítsunk, szeretet adjunk!

Ének: Jól vigyázz kicsi szem, mit figyelsz.

A nagy melegben a főtérrre menekültünk az árnyékba, majd a Dóttó vonattal utaztunk az Önkormányzat támogatásából ingyen.

Egész úton a „Ria, ria, Hungária és a Hajrá magyarok!” örömujjongás szól a gyerekek szájából, mely az előző napi sikeres focira emlékeztetett mindenkit. A gyopárosi játszóterén jól elfáradtak, sokat játszottak, jókat nevettek. Alaposan meg is éheztek. Az ebéd utáni mese a Gyopárka tündérről szólt. Majd cso-csó, kutya simogatás, társasjáték, következett. Ma is volt fagyitúra, majd játék a közei játszóterén.

Uzsonna után bő folyadék, mivel még mindig nagyon meleg van.

Szülőkkel hazatérés.

Pénteken: Reggel nyolckor, megköszöntük a tábort a Jó Istennek.

Mise a Jézus Szíve templomban. Reggeli után a Nagy Gyula területi Múzeum állandó kiállításának megtekintése következett.

Mozgásigényüket a nem régen létesített finessz arkan vezet-tük le. Ebéd. Utána csapatverseny értékelése, táborzárás, melyet egy emléklappal - benne két ima - fejez be. Táborzárásig játék, csocsó, állat simogatás, mese. Ősi magyar áldás címmel, csomóoldás, Zene hallgatása segítőkkel. (Jánosnak és Blankának köszönet!)

Plébános úrtól elkészítettünk, névnapján szertettel köszöntöttük.

Jól éreztük magunkat. Mindenki munkáját megköszönöm:

Formanné Nagy Emília,
a programért felelős hitoktató

Tavaszi események - Bérmálás, Pünkösdlő



IN MEMORIAM

Véha Antalné (1922-2016)



Véha Antalné Tímár Katalin 1922. augusztus 3-án Endrődön született. Az orosházi Lehel utcai óvodások kedves Irénke óvónénije sok gyermekes katolikus kántortanító családjába érkezett.

Elemi iskolai tanulmányait Endrődön folytatta, majd Kalocsán az Iskolanővérek Zárdájában szerzett kisdedóvói képesítést, valamint életre szóló barátságokat. Osztályfőnöknőjével és volt osztálytársnőivel rendszeresen találkoztak,

leveleztek egy életen keresztül. Óvónői tanulmányai során jó tanulmányi eredményéért Horthy-ösztöndíjban részesült. Óvónői pályáját Endrődön kezdte, itt kötött házasságot Véha Antallal és nevelte két gyermekét Irénkét (1950.) és Antit (1956.). Vallásgyakorló, mélyen hívő családként az akkori rendszer pedagógus igazgatója ellehetetlenítette az óvónői pályával kapcsolatos tevékenységét. Emiatt 1962-ben a család áttelepült Orosházára, ahol több mint ötven évet töltött. Nyugdíjazásáig a Lehel utcai óvoda vezetőjeként sok ezer kisgyermek nevelését és világra eszmélését segítette nagy szeretettel és magas szintű szakmai igényességgel az óvónőképzős hallgatók állandó gyakorlati oktatójaként, jobbító szándékú mentorként. Hosszú ideig ápolta azon kolleganők barátságát, akiket pályakezdőként segített, megismert. Dolgos pályáját, alkotókészségét a legendásan szép anyák napi ünnepségek, tanévzáró rendezvények fémjelzik. Az akkori óvodásoknak bizonyára ma is emlékezetes a hegedűszóval kísért énektanítása, a diafilm vetítése és a délutáni altatás.

A szülőfalu elhagyása komoly lelki fájdalmat okozott neki, de nagy lelki erővel, kreatív tettekkészséggel, végtelen optimizmussal úrrá lett a helyzeten. Édesanyja, nővérei sokat látogatták, így az összetartó nagy család komoly védőhálóként működött. Nemcsak munkatársai körében, de a kiterjedt rokonságban és a szűkebben vett családjában is vidámságot, derűs optimizmust sugárzott. Fáradhatatlanul szervezte az óvodai kirándulásokat, például Gyopá-

rosra vitte kisvasúttal az óvodásokat fürödni, vagy a Mikolai kertbe rügyező fákat és virágokat nézegetni. A Lehel utcai óvodát vezetői elképzeléseivel építgette, fejlesztgette, szénítgette amellet, hogy a munkatársakkal és a szülőkkel igyekezett békességes, korrekt kapcsolatban maradni. A múltrendszer szűk kereteit társadalmimunka szervezésével és kollegiális-baráti rendezvényekkel feszegette. Aktív nyugdíjas éveket élt, bekapcsolódott az orosházi katolikus közösség egyházi életébe. Szívéhez legközelebb a Mária Légió közössége állt, amelynek Ő is aktív tagja volt. A Mária Légióban sok jóakarató hívő nőtársával együtt, sokoldalú karitatív munkát végeztek: a Teréz utcai szociális otthonban rendszeresen miséket, igehirdetéseket szerveztek, a fekvőbetegeket látogatták, évente csomagokat küldtek a börtönbe kerülteknek. Szébbnél szébb hazai és külföldi zárandokúton vett részt. Ez az erős élő hit és az aktív karitatív lelki elfoglaltság segítette át a férje elvesztését (1992.) követő időszakon.

A megérkezett unokákat nagy szeretettel látta vendégül a nyári vakáció idején és más időszakokban is. A szűkebb – tágabb családját sok szeretettel fogta össze, a mosoly és a jókedv sosem hiányzott az arcáról. Kedvelte a természetet és a növényeket: kertje virágokkal volt ékes, szomszédjait, barátait virágok mellett saját termésű gyümölcsökkel és zöldségekkel is megörvendeztette. Gyulán élő egyedül maradt nővérét heti rendszerességgel járt gondozni több mint három éven keresztül.

Kilencvenedik születésnapja alkalmából Kis-Rigó László Szege-Csanád megyei megyéspüspök Úr köszöntötte, amely során átnyújtotta XVI. Benedek pápa ünnepi bulláját. Ez a pápai áldás nagy örömet szerzett és hitbéli megerősítést hozott számára. A családi otthon eladása után 2014-től Kiskunhalason fogorvos lányánál élt, de az orosházi és endrődi jóbarátokkal, rokonokkal nem szakadt meg a kapcsolat: a Szeretet-Híd telefonon élt tovább.

Családja számára mindig békét és szeretetet sugárzott, amely széppé és felejthetetlené tette mindannyiunknak a vele töltött időt. Sosem elégedetlenkedett, gyakran mondogatta: „Ha nincs háború, nincs forradalom, akkor derűsek lehetünk!”. Az időskori megpróbáltatásokat nagy türelemmel, fegyelmezetten viselte, nem akarta övét terhelni saját bajaival.

Az unokák, dédunokák jelenléte és szeretete számára igen sokat jelentett, mindig örömmel készült fogadásukra és a velük való együttlétre.

Hiánya életen át tartó ürt, bánatot okoz szívünkben. Isten veled! Találkozunk!

Teréz anya – Himnusz az Élethez

Az Élet egyetlen esély – vedd komolyan az Élet szépség – csodáld meg az Élet boldogság – ízleld az Élet álmom – tedd valósággá az Élet kihívás – fogadd el az Élet kötelesség – teljesítsd az Élet játék – játszd az Élet érték – vigyázz rá az Élet vagyon – használd fel az Élet szeretet – add át magad az Élet titok – fejtsd meg az Élet ígéret – teljesítsd az Élet szomorúság – győzd le az Élet dal – énekelj az Élet küzdelem – harcold meg az Élet kaland – vállald az Élet jutalom – érdemeld ki az Élet élet – éljed!



**OROSHÁZI
KATOLIKUS
TUDÓSÍTÓ**

Kiadja: Jézus Szíve Plébánia
5900 Orosháza, Deák Ferenc u. 18.
www.oroszhaziplebania.hu

Felelős kiadó:
Iványi László tb. kanonok,
esperes, plébános

Szerkesztő:
Mészáros Géza

Tördelés:
Iványi László

Nyomtatás:
MMD TEAM